

เพ็ญบาย

บทที่ 30

เสกสิทธิ์ไม่ใช่คนแปลกหน้าอีกต่อไปแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับรสริน ทั้งสองกระเช้าเข้าเหย้ากันอย่างสนิทสนมโดยมีซัชชัชและนิตยาร่วมรับรู้ เสียงพูดคุยหัวเราะครั้นเคร่งตั้งต่อเนือง ในบางครั้งก็ลับด้วยเสียงร้องเพลงกับคาราโอเกะคู่บ้างเดี่ยวบ้าง

ฉัตรแก้วรวมอยู่ในกลุ่ม แม้เสกสิทธิ์จับต้องโอบหลังไหล่เธอราวคู่มิตรสนิทใจ ดวงตาแพรวพรายและเสียงกระเช้าเข้าเหย้าแหงกลับมาดหมายที่สตรีสาวในเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ ฉัตรแก้วไม่รู้สึกเดือดร้อน... พอได้โอกาสเธอก็เลี้ยงไปดูคนในครัว ปองพลช่วยมารดาจัดเตรียมอาหาร มีสาวใช้อีกคนคอยเป็นลูกมือ

หญิงสาวลึงเลอยู่ที่ประตูดูแลลูกช่วยกันอย่างสมัครสมาน เธอไม่เคยลังเลที่จะเข้าใกล้ใคร แต่กับผู้ชายคนนี้เธอมีความรู้สึกแตกต่าง

คุณปราณีหันมาเห็น “อ้าว หนูแก้ว มายืนเงียบอยู่ทำไมคะ”

ไบหน้าสะอ้านหันมา “กำลังต้องการคนช่วยอยู่เชียว”

ชายหนุ่มรีบพูด

ร่างบางที่สมส่วนเดินเข้าหา “จะให้แก้วช่วยอะไรคะ”

“ลองชิมน้ำสลัดดูหน่อยสิครับ” พุดพลางใช้ช้อนตักยื่นให้ ดวงตาวาววามจับจ้องไบหน้าใสของอีกฝ่าย

หญิงสาวรับไปชิมอย่างไม่เกียจจน

“อร่อยคะ”

“แม่ว่ารสมันพอดีแล้วนะ ป่องยังว่าต้องเติมเปรี้ยวอีกนิด”

“แก้วก็ชอบให้เปรี้ยว....”

ชายหนุ่มหันไปคว้าขวดน้ำส้มทันที คราวนี้ฉัตรแก้วใช้ปลายช้อนตักชิมโดยไม่ต้องบอก “หวานอีกนิดดีไหมคะ”

อีกฝ่ายไม่คัดค้าน คนชิมก็ชิมแล้วชิมเล่าไม่รู้จักเบื่อ จากที่ใช้ปลายช้อนกลายเป็นปลายนิ้วปาดใส่ปาก ท่าทีที่คล้ายลึงเลไม่แน่ใจที่จะเข้ามาหาในตอนแรกกลับกลายเป็นสมัครสมานกลมเกลียว

จากน้ำสลัดหญิงสาวก็ตามติดชายหนุ่มไม่เลิก ไบหน้าเปล่งปลั่งเสียงหัวเราะใสจากใจ คุณปราณีเห็นลูกชายยิ้มกระจ่าง ปรกาศตาของเขายามเมื่อมองอีกฝ่ายทำให้คนเป็นแม่ต้องถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า

เธอไม่เคยเห็นชายหนุ่มมองใครด้วยสายตาแบบเดียวกันนี้มาก่อน แม้แต่ผู้หญิงที่อยู่ด้วยกันฉันท์คนรัก

...ป่องเอ๊ย อย่าลืมนัดวันลูก จำไว้ว่าเราเป็นใคร เขาเป็นใคร...

คุณปราณียกถาดอาหารไปหาคุณกัญญา จำใจต้องปล่อยหนุ่มสาวไว้ด้วยกัน เสียงหัวเราะยิ่งประสาน บางครั้งร่างทั้งสองชนกันโดยไม่ตั้งใจ ยื้อยุดจุดแขน ลืมความแปลกแยกขีดค้นไปสนิท

ฉัตรแก้วไม่รู้ว่ายุทธนามาถึงโดยไม่ได้บอกกล่าว นั่งคุยกับกลุ่มคนอยู่พักหนึ่งชายหนุ่มก็ตามไปดูที่ครัว ภาพชายหญิงที่เคียงกันอยู่หน้าเตาไฟอย่างสมัครสมาน หัวเราะหัวใคร่ กระเช้าเข้าเหย้าทั้งยังตักอาหารป้อนให้อีกฝ่ายลองชิมทำให้เขาต้องกลับออกมาเงิบๆ

ฉัตรแก้วทำก้อย่างแจ่มใสเมื่อออกจากครัวมาพบสายตาเคร่งขรึมหม่นมัวมองอย่างทักทาย

“พี่ยุทธ์ มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“จะมากินอาหารฝีมือแก้ว”

“ฝีมือพี่ป่องต่างหาก แก้วเป็นแค่ลูกมือเท่านั้นเอง”

รสรินมองอย่างรู้เท่าทัน สีหน้าอ่อนปรกกายตาใสของฉัตรแก้วไม่เคยจะซ่อนอะไรสำเร็จอยู่แล้ว สาวสวยในเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ มองผ่านไปยังคนร่างใหญ่ที่เดินตามออกมา ดวงตาคมเข้มที่มองไบหน้าเจ็ดยิ้มอ่อนโยนของชายคนรัก กลับกราดเกรี้ยวขึ้นด้วยความริษยาหึงหวง

พ่อครัวและผู้ช่วยสาว ปลีกตัวไปล้างหน้าตาที่เป็นมันเพราะปรุงอาหารอยู่หน้าเตาไฟเป็นเวลานาน พอกลับมาด้วยไบหน้าที่สดใสสะอาดสะอ้าน รสรินก็ยึดที่นั่งใกล้เสกสิทธิ์โดยไม่มีที่ข้างๆ ให้เขา ชายหนุ่มจึงต้องนั่งห่างออกมา

ฉัตรแก้วนั่งลงในระหว่างเสกสิทธิ์กับยุทธนาแล้วส่งยิ้มเลยมาให้พ่อครัว ก่อนจะเชิญชวนให้หนุ่มมาคั่นตักทั้งสองตักอาหาร เธอ

บรรยายอย่างอึ้งอึ้งใจ “นี่เนื้อปลาลวกคะ แก้วเลือกซื้อปลาเอง ด้วยนะคะ ชิมซิ หวานสดใหม่ แต่ที่สำคัญต้องนี่คะ... น้ำจิ้มรสเด็ด กับกระเทียมเจียวหอมๆ”

เธอตักน้ำปลาผสมพริกตำและมะนาวราดบนเนื้อปลาลวกหั่น เป็นชิ้นที่ตักให้เสกสิทธิ์ ไม่ได้สังเกตเห็นประกายตากราวในใบหน้าสวยของรสรินที่มองมาอย่างขุ่นใจ

“วันนี้ไม่มีทอดมันปลากรายสองสีหรือ” เสกสิทธิ์ยิ้มยั่ว

ฉัตรแก้วทำสีหน้าเง่างอด “แหม คุณเสกก็ซ้าเดิมอยู่นั้นแหละ ดีละ คราวหน้าแก้วจะแสดงฝีมือให้คุณ จะให้แปลกใจไปตามๆ กันเลย”

เธอหันไปบอกยุทรนาว่า “วันก่อนแก้วทำทอดมันใหม่คะ พี่ยุทร ก็มีอิมใหม่คะ ไม่ใช่ใหม่เปล่าๆ มือพี่ป้องก็พองไปด้วย”

คนฟังกลับยิ้มขริม ปวดหัวใจหนีบๆ

“พี่ยุทรลองนี่หน่อย สลัดกึ่ง น้ำสลัดรสพิเศษ”

“อร่อยนี่” ชัชชัชขม

“แก้วทำ... เอ๊ย ชิม... เองนะคะ กว่าจะได้รสชาตินี้ออกมา” พุดจบ เธอก็ชะโงกหน้าไปยิ้มเบิกบานให้คนที่นั่งถัดจากยุทรนา

ยุทรนารู้สึกบาดใจ เช่นเดียวกับรสรินซึ่งมองดูอยู่ แล้วก็ ได้เห็นรอยยิ้มที่ชายคนรักส่งให้คนที่กำลังพุดเจ๊ยยแจ้ว

พอประสานสายตาเกรี้ยวของรสริน ปองพลก็มีสีหน้าขริมลง

“นี่ละคะ อร่อยหรือเปล่า” รสรินหันไปตักแกงเผ็ดไก่ในชามกลมให้เสกสิทธิ์ “ปรกติเวลาป่องทำให้พวกเราทานกันจะเผ็ดมาก เพราะว่ารสรชอบเผ็ด คุณเสกอาจจะทานไม่ได้ ทานแต่เนื้อไก่ก็แล้วกัน นะคะ”

“วันนี้ไม่เผ็ดหรอกคะ เพราะแก้วไม่ทานเผ็ด” ผู้ช่วยพ่อครัว ยิ้มแฉ่งขึ้น “ลองซิคะ แก้วชิมแล้ว กำลังอร่อยเลย”

ประกายตาเกรี้ยวตัวตวัดมาก่อนจะเลยไปยังชายคนรักที่หันไปมอง อยู่เสียทางอื่น เธอชิมอาหารที่พุดถึง แม่ไกรธจนแทบจะขว้างช้อนทิ้ง แต่ก็กลับช้อนไว้ด้วยรอยยิ้มหยาด

“จริงด้วยซี เปลี่ยนไปหมด ไม่ใช่รสชาติที่เคยกินเลยสักอย่าง”

“ก็เราทำรับแขกไม่ใช่หรือ” ชัชชัชไกล่เกลี่ย

“คะ... แล้วรสก็ไม่รังเกียจหรือกว่าอะไรจะเปลี่ยนไปบ้าง หากว่าคุณเสกสิทธิ์จะมาเป็นแขกของเราเช่นนี้บ่อยๆ”

เสกสิทธิ์ไม่เข้าใจความนัยแต่ก็หัวเราะพอใจ “ไม่ได้หรอกครับ ต้องผลัดกันบ้างซิ คราวหน้าต้องให้ผมเป็นเจ้าภาพ”

นิตยาพุดอย่างเกรงใจ “จะดีหรือคะ คุณเสกมาคนเดียว แต่พวกเรามีกันตั้งหลายคน”

น้ำเสียงนุ่มใหญ่เจือหัวเราะ “ไม่เป็นไรหรอกครับ เท่าไหร่ ก็ไหว เชิญที่บ้านก็ได้ ผมยินดีต้อนรับเสมอ ปรกติแล้วผมไม่ค่อย จะได้อยู่บ้าน ลอยไปลอยมาตามประสานโสด พ่อแม่แล้วก็น้องๆ ที่ยังไม่ได้แต่งงานเขาอยู่กันแค่สามสี่คน คงจะครึกครื้นดีถ้าผม รับแขกที่บ้าน”

“คุณเสกยังเป็นโสดหรือคะ เป็นไปได้ยังไง” นิตยาอดเข้าไม่ได้

“เป็นไปแล้วครับ” ชายหนุ่มหัวเราะ หันมามองฉัตรแก้ว ด้วยประกายตาแพรวพราว จับไหล่เธออย่างสนิทสนม “แต่ว่าคง เป็นโสดอีกไม่นานหรอกครับเพราะว่าผมพบคนที่ถูกใจแล้ว ถ้าเทียบกับแม่ไม่ขัดข้อง ผมคงได้ยกขบวนขันหมากมาเร็วๆ นี้แน่ๆ ถ้าคุณ ชัชชัชไม่ว่าอะไร”

ดวงตาของชัชชัชจูดประกายเคร่งขรึม ฟันยิ้มมอง “น้องสาว”

เธอถือครองสิทธิของผู้รับมรดกส่วนที่เป็นของเขายู่ แม้เธอ ยืนยันจะโอนคืนมาให้ แต่ตามเงื่อนไขของพินัยกรรม กว่าเธอจะ ทำได้ก็ต้องมีอายุครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ เสกสิทธิ์จะรอให้ถึงเวลานั้น หรือเปล่า และจะทำให้เธอเปลี่ยนใจหรือไม่...!

ฉัตรแก้วไม่รู้ว่าพี่ชายกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ ทำเป็นสบตา เขินอาย หากพอหันหลังให้คนพุด เธอก็หันหน้ามาทำตาเหลือก แอบแยกเขี้ยวกับยุทรนา.....

ไม่ตึกนั้ก เมื่อหนุ่มต่างวัยทั้งสองแยกกันขับรถกลับไปเพราะ ต่างก็มีกิจธุระที่จะต้องทำในวันรุ่งขึ้น ยุทรนาออกจะเคร่งขรึมและ ชัชชัชก็คล้ายกับมีเรื่องขบคิดในใจ เช่นเดียวกับปองพลผู้ซึ่งมอง ร่างสมส่วนในเสื้อผ้าที่เปิดเผยเนื้อหนังมังสา ของหญิงที่ได้ชื่อว่าเป็น

คนรักอย่างเคร่งขรึม ขณะที่เจ้าตัวมีท่าทีเชื่อมั่นและภูมิใจในตนเองเป็นอย่างยิ่ง

ฉัตรแก้วแหวะเข้าไปดูมารดา ก่อน พอเห็นหลับแล้วก็กลับออกมา เห็นนาฬิกาข้อมือของนิตยาถูกถอดวางทิ้งไว้ จึงตั้งใจว่าจะแหวะเอาขึ้นไปให้ที่ห้อง ในคืนนี้เธอรู้สึกสดชื่นเป็นพิเศษ แม้จะหัวเราะกับเสกสิทธิ์ และยุทธนา เธอกลับยิ้มกับปองพลอย่างอímเอมใจอย่างยิ่ง ราวกับมิตรสนิทที่เธอปิดกั้นไว้ด้วยความน้อยใจได้หวนกลับมาอีกครั้ง

ประตูเปิดแง้มอยู่ ฉัตรแก้วกำลังจะเคาะก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงพูดอยู่ใกล้ๆ ชัชชัย รสรินและนิตยากำลังพูดกันอยู่ข้างหลัง ประตูนี้เอง เสียงดังฟังชัดทำให้เธอต้องชะงักหยุดฟัง.....

แล้วความรู้สึกดีๆ ที่เกิดขึ้นในคำคืนนี้ก็ถูกทำลายลงโดยสิ้นเชิง เพราะคำพูดไม่กี่คำที่เธอมาได้ยินเข้าโดยบังเอิญ.....

รสรินเปิดประตูที่แง้มไว้เข้ามาดู พอเห็นว่าร่างสูงใหญ่ยังนั่งฟัง แก้อักริมหน้าต่างก็เดินเข้ามายืนใกล้ๆ “ยังไม่ม่วงหรือป่อง”

“ยัง.....”

“กำลังคิดอะไร เสียหายที่คู้่นั้นเขาจะแต่งงานกันหรือ”

ชายหนุ่มอยากจะถามว่า ก็แล้วเธอละ เสียหายเสกสิทธิ์หรือเปล่า ตั้งแต่หนุ่มใหญ่ร่ำรวยผู้นั้นก้าวเข้ามา รสรินก็ไม่ได้พูดถึง การจะกลับภูเกิดอีกเลย ต่อหน้าเสกสิทธิ์ ท่าที่เธอเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

“ถ้าแก้วได้แต่งงานกับคนที่เหมาะสมก็เป็นเรื่องที่ดีไม่ใช่หรือ”

“เขาเหมาะสมกัน เพราะว่าเด็กนั้นมีมรดกพันล้าน...” เธอพูดอย่างประชดประชันเยาะหยัน “ผู้หญิงสาวโสดสวยแถมยังอีดียด ที่มีมรดกขนาดนี้คงหาไม่ได้อีกแล้ว คุณเสกก็เลยรีบตะครุบ”

ชายหนุ่มมองคนรักอย่างแปลกใจ “แล้วรสเดือดร้อนอะไร”

“รสไม่เดือดร้อนหรอก แต่สงสารพี่ชัชเรื่องสมบัติของพ่อเขา ดีไม่ดีจะอดทั้งหมด”

“คุณแก้วคงไม่ทำอย่างนั้นหรอก เธอพูดไว้แล้วว่า....”

“นั่นมันก่อนพบคุณเสกนะป่อง ถ้าเขาแต่งงานกัน ผู้ชายคมอย่างนี้จะปล่อยให้ฉัตรแก้วทำอย่างที่พูดหรือ แล้วเด็กนั้นจะกล้าไม่เชื่อฟังไหม วันก่อนยังตามเขารุ่นห้องต้อยๆ”

ชายหนุ่มนิ่ง สีหน้าขรึม

“รสอยากช่วยพี่ชัช”

“ช่วยยังไง”

“ไม่รู้สิ” หญิงสาวยกไหล่เดินไปเดินมา เสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ อวดรูปร่างและเนื้อหนังมังสา “ป่องเองก็ควรจะช่วยพี่ชัช เพราะว่าเท่ากับช่วยพินิตกับลูกในท้องด้วย อีกอย่างหนึ่ง แม่ก็จะได้สบายสักที”

ชายหนุ่มมองเธออย่างเคร่งขรึม “ผมกำลังช่วยพี่ชัชชอยู่แล้ว”

“รสไม่ได้หมายถึงแค่ช่วยทำงาน...” เธอมองคนรักอย่างขังใจ “อีกแค่ปีกว่าเท่านั้น... แล้วฉัตรแก้วก็จะทำนิติกรรมเรื่องทรัพย์สินมรดกที่ได้รับจากพ่อพี่ชัชได้... รสไม่ว่าหรอกนะไม่ว่าป่องจะทำอะไร ขอเพียงอย่าให้ฉัตรแก้วแต่งงานกับใครก่อนเวลานั้นก็แล้วกัน”

“รสหมายความว่ายังไง...” เขาถามอย่างงุนงง

รสรินยกไหล่ “รสว่าป่องฉลาดพอจะเข้าใจนะ”

“นี่รสกำลังจะบอกผมว่า.....” เขาไม่กล้าพูดต่อ

“จะบอกว่ารสไม่สนใจ... ไม่ว่าป่องกับเด็กคนนั้นจะใกล้ชิดกันขนาดไหน” เธอต่อให้เมื่อชายหนุ่มไม่ยอมพูดต่อให้จบ “เพราะรสเองก็กำลังจะช่วยพี่ชัชกับพินิตด้วยการดึงคุณเสกไว้เหมือนกัน ไม่ให้เขาแต่งงานกันก่อนฉัตรแก้วจะโอนสมบัติของพี่ชัชกลับคืนมา”

ช่วยด้วยการเอาตัวเองเข้าไปแทรกนะหรือ...

คงไม่ใช่เพื่อชัชชัยกับนิตยาหรือเพียงเพื่อประชดเขาแน่ๆ

ชายหนุ่มอดรู้สึกปวดหนึบไม่ได้...

เพราะว่าตามชายหนุ่มไปจ่ายตลาดแล้วกลับมาบ้านพร้อมกัน ฉัตรแก้วจึงไม่ได้ขับรถมาจากบริษัท เธอบอกปองพลไว้ว่าวันรุ่งขึ้นจะออกจากบ้านไปทำงานพร้อมเขา แต่หลังจากแอบได้ยินเสียงพูดกันเมื่อคืน เธอก็เปลี่ยนใจ

เธอเห็นร่างสูงในเสื้อแขนยาวสีขาวเดินไปเดินมารออยู่ ความขุ่นใจทำให้เมินหน้าหนี ครั้นชายหนุ่มยังร่ออย่างอดทนเธอก็จำต้องเดินจากตึกลงมาหา

รอยยิ้มทักทายทำให้หญิงสาวอดใจอ่อนไม่ได้ แต่พอนึกถึง
สิ่งที่ได้ยิน เธอก็กลับเสียงแข็ง

“แก้วจะไปสาย พี่บ๊องช่วยให้ใครขับรถมารับด้วย”

ชายหนุ่มมองอย่างแปลกใจ สีหน้ากังขา แกวตาคิดหวัง
โยกคลอนหัวใจเธอ

...เขาไม่จริงใจ.... เธอบอกตัวเอง ก่อนจะผลกลับ

ชายหนุ่มได้แต่มองตาม.....

ยุทธนาอดแปลกใจไม่ได้ที่ฉัตรแก้วมิได้รำเริงแจ่มใสอย่างที่เขา
เพิ่งพบเห็นหยกๆ “คุณเสกเป็นยังไง ชอบกับแก้วจริงๆ นะหรือ”
เขາถามเธออย่างเคร่งขรึม

ฉัตรแก้วตอบว่า “ไม่รู้สิคะ”

“แล้วแก้วชอบเขาหรือเปล่า”

“ก็... ไม่รู้สิคะ...”

“ชอบกับไม่ชอบแตกต่างกันตั้งเยอะ ทำไมถึงตอบไม่ได้”

“มันพูดยากค่ะ พี่ยุทธ จะว่าไม่ชอบก็ไม่ใช่ ชอบก็ไม่เชิง”

“เขาพูดยังกับขอแก้วแต่งงาน เพิ่งรู้จักกันแท้ๆ ไม่ใช่หรือ”

“ก็พี่บุษบอกว่า.....” ในเรื่องเกี่ยวกับเสกสิทธิ์ เธอมักจะ
ขึ้นต้นประโยคว่า ‘...พี่บุษบอกว่า...’ อยู่เสมอ “คุณเสกอายุมากแล้ว
ก็เลยอยากจะทำแต่งงานสักที แล้วเขาก็คิดว่าแก้วดีพร้อม พ่อแม่เขา
ช่างเลือกลูกสะใภ้ก็จริง แต่คราวนี้ต้องเห็นด้วยแน่ๆ”

“แค่นั้นเองหรือคือเหตุผลที่คนสองคนจะแต่งงานกัน... แล้วถ้า
เขาขอแต่งงานจริงๆ แก้วจะว่ายังไง”

“พี่ยุทธไม่คิดว่าแก้วเหมาะกับคุณเสกหรือคะ” เธอถามขรึมๆ

“การที่คนสองคนจะอยู่ด้วยกันมันจะต้องมีอะไรมากกว่านั้น
ไม่ใช่ว่าเพียงเพราะใครๆ เห็นว่าเหมาะสมกันเท่านั้นก็พอ”

“อะไรที่พี่ยุทธว่าจะต้องมีนั้น คืออะไรล่ะคะ”

“พื้นฐานของชีวิตคู่ล่ะ แก้ว ก็คือความรัก... ยังไงล่ะ”

หญิงสาวนิ่ง ดวงตาคู่สวยสะท้อนความว่าเหวและเจ็บปวด

“แก้วไม่มีคนรักหรือคะ ถึงยังไงก็ไม่มีใครรักแก้วจริงหรือ”

ชายหนุ่มมองเธออย่างจะหยั่งความในใจ อยากจะรู้ว่าเธอกำลัง
คิดถึงใครอยู่

“พูดอะไรอย่างนั้น”

ประกายตาของหญิงสาวหม่นมัวลง “เมื่อคืนนี้ตอนที่คุณเสก
กับพี่ยุทธกลับไปแล้ว แก้วเห็นพีณิตลีมนาพิกาไว้ก็เลยจะเอาไปคืนที่
ห้อง ก็เลยไปได้ยินเขาพูดกับบรสริน แก้วฟังแล้วเสียอารมณ์มากๆ”

“เขาพูดว่ายังไง”

เธอถอนใจ “เขาหวังว่าถ้าแก้วแต่งงานกับคุณเสกก่อนที่จะ
ทำนิติกรรมตามเงื่อนไขในมรดกได้ คุณเสกจะไม่ยอมให้แก้วโอน
มรดกของคุณพ่อคืนให้พีซซ์... แล้ว... เขาก็เลยพูดกันว่าจะช่วยกัน
ขัดขวางเรื่องนี้ โดยที่บรสรินจะเข้าทางคุณเสก กับให้พี่บ๊องดึงแก้วไว้
ไม่ให้แต่งงานจนกว่าจะโอนทรัพย์สินคืนให้พีซซ์ก่อน”

ชายหนุ่มนิ่งไป

หญิงสาวพูดอย่างท้อแท้ระคนเจ็บปวด “พวกเขาติดกันอยู่แค่
นี่เอง... ช่างเถอะ บางทีคุณเสกอาจจะรักแก้วจริงก็ได้ เขารวยกว่า
แก้ว คงไม่หวังอะไรอื่น ส่วนแก้ว อยู่ๆ กันไปก็คงจะรักเขาเอง
แหละค่ะ”

ชายหนุ่มพูดว่า “แก้ว ทรัพย์สินสมบัติเป็นแค่ของนอกกาย
อย่าปักใจเชื่อว่าใครก็ตามที่เข้ามาหาแก้วจะนึกถึงแต่เรื่องนั้น คนที่
ชอบเราด้วยความจริงใจก็ยังมี”

“แก้วไม่เห็นจะมีใครจริงใจสักคน” หญิงสาวพูดออกมาทันที

เมื่อก่อนนี้เธอไม่ได้สนใจว่าใครจะสนใจเธอเพราะเหตุใด
เธอมีความสุขกับการเป็นที่รักและยอมรับ แม้แม่จะเคยพร่ำพูดครั้ง
แล้วครั้งเล่าเพื่อลับเหลี่ยมคมให้ลูกสาว ...อย่าเชื่อว่าใครเขาจะจริงใจ
กับเรา เขาจริงกับเงินของเราต่างหาก.....

เธอเพิ่งจะมาประจักษ์กับใจเมื่อโตขึ้นและต้องเจ็บปวดหัวใจครั้ง
แล้วครั้งเล่า แม้แต่ยิงยศและพรรณงามผู้เคยเป็นผู้ปกครองคนที่สอง
ที่เธอเคยรักและไว้ใจก็ได้ทำให้เห็นความจริงข้อนี้ชัดแจ้ง

แล้วตอนนี้ เธอก็เพิ่งจะเข้าใจว่าอะไรเป็นเหตุผลที่ทำให้ปองพล
ซึ่งไม่เคยสนใจใยดีเธอมาตั้งหลายปี เพิ่งจะมาทำดีด้วยเมื่อไม่นานมานี้
เอง.....